

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 11 lipca 1963 r.

Nr 55

TREŚĆ:

Poz.:

ZARZĄDZENIA:

- 276 — nr 88 Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1963 r. w sprawie wyeliminowania zbędnego importu kompletnych obiektów, maszyn, urządzeń, sprzętu technicznego oraz części zamiennych 461
- 277 — Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 12 czerwca 1963 r. w sprawie trybu przyznawania lekarzom i lekarzom denty stom dodatków do uposażenia za pracę w zakładach opieki zdrowotnej otwartej oraz zasad wykorzystywania w tym zakresie opinii oddziałów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych 463
- 278 — Prezesa Centralnego Urzędu Gospodarki Wodnej z dnia 4 czerwca 1963 r. w sprawie uznania śródlądowych wód za żeglowne i splawne 463

OBWIESZCZENIE

- 279 — Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z dnia 27 czerwca 1963 r. w sprawie ogłoszenia ustanowionych Polskich Norm 465

276

ZARZĄDZENIE Nr 88 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 26 czerwca 1963 r.

w sprawie wyeliminowania zbędnego importu kompletnych obiektów, maszyn, urządzeń, sprzętu technicznego oraz części zamiennych.

W celu właściwego wykorzystania przez resorty gospodarcze funduszy dewizowych, przeznaczonych na import kompletnych obiektów, maszyn, urządzeń, sprzętu technicznego oraz części zamiennych zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ministrowie Przemysłu Ciężkiego, Górnictwa i Energetyki, Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego, Przemysłu Spożywczego i Skupu, Komunikacji, Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych powołają lub zlecają podległym jednostkom powołanie stale działających komisji do opiniowania zapotrzebowań inwestorów oraz jednostek rozdzielnictwa i zbytu na kompletne obiekty, maszyny, urządzenia, sprzęt techniczny i części zamienne przewidziane do zakupu za granicą. Wykaz komisji, które należy powołać, podaje się w załączniku do zarządzenia. W miarę potrzeby mogą być powoływane dalsze komisje, nie wymienione w załączniku.

2. Ministrowie, o których mowa w ust. 1, podadzą w ciągu jednego miesiąca od daty wejścia w życie niniejszego zarządzenia zainteresowanym resortom ulokowanie i szczegółowy zakres opiniowania komisji wymienionych w ust. 1.

3. Komisje powinny wydawać opinie na piśmie w terminie 14 dni od daty otrzymania zapotrzebowania. Terminy opiniowania zapotrzebowań na kompletne obiekty powinny być uzgadniane pomiędzy właściwą komisją a jednostką zamawiającą.

4. W opinii należy ustalić, czy wymienione w zapotrzebowaniu kompletne obiekty, maszyny, urządzenia, sprzęt techniczny i części zamienne mogą być:

- 1) wykonane przez zakłady podległe Ministrowi Przemysłu Ciężkiego lub innym ministrom,
- 2) dostarczone z istniejących remanentów,

3) dostarczone z krajów Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej (RWPG) w ramach istniejących umów i powiązań kooperacyjnych.

5. Szczegółowy zakres uprawnień i obowiązków komisji określa ministrowie wymienieni w § 1 ust. 1 w zarządzeniach wykonawczych do niniejszego zarządzenia.

§ 2. 1. Komisje, o których mowa w § 1, mogą wydawać negatywne opinie w odniesieniu do importu z kierunków, przy zakupach z których sytuacja płatnicza stwarza szczególne trudności — nawet w przypadkach, gdy terminy dostaw i parametry techniczne urządzeń krajowych lub urządzeń z kierunków o łatwiejszej sytuacji płatniczej odbiegają od żądań inwestora.

2. Nie podlegają opiniowaniu przez komisje, bez względu na kierunek zakupu, wnioski importowe dotyczące:

- 1) podzespołów lub części do eksportowanych wyrobów finalnych, co do których odbiorca zagraniczny zastrzegł sobie w zawartym kontrakcie wyszczególnione konkretne pozycje urządzeń (części) z wyraźnym określeniem dostawcy zagranicznego, oraz w innych przypadkach, uznanych przez Ministra Handlu Zagranicznego za uzasadnione potrzebami eksportu,
- 2) podzespołów lub części, na które Minister Handlu Zagranicznego przyzna ze swoich limitów dodatkowe środki na import, w celu skrócenia terminu dostawy lub uzyskania korzystniejszych warunków sprzedaży eksportowanego wyrobu finalnego,
- 3) podzespołów lub części do produkowanych maszyn i urządzeń według licencji zagranicznych, których warunki zastrzegają ich dostawy od określonego dostawcy zagranicznego,

4) wyrobów dla potrzeb instytutów naukowych, biur konstrukcyjnych, laboratoriów przemysłowych itp., przeznaczonych do badań lub mających służyć jako wzorce, sprowadzane w pojedynczych egzemplarzach.

3. Nie podlegają opiniowaniu obiekty, maszyny, urządzenia, sprzęt techniczny i części zamiennie, których import jest imiennie określony w rocznych lub wieloletnich umowach międzynarodowych.

4. Wnioski importowe, dotyczące kompletnych obiektów, maszyn i urządzeń oraz sprzętu technicznego, których zakup jest imiennie decydowany przez Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów lub Komisję Planowania przy Radzie Ministrów, podlegają uprzednio opiniowaniu przez komisję, o których mowa w § 1, jednakże opinie komisji nie mają w tych przypadkach charakteru wiążącego.

§ 3. 1. Komisje przedstawiać będą zainteresowanym jednostkom wnioski w sprawie podjęcia produkcji powtarzających się w imporcie urządzeń, maszyn, sprzętu technicznego i części zamiennych zapotrzebowywanych w dużych ilościach.

2. Przy opiniowaniu większych zakupów maszyn, urządzeń, sprzętu technicznego i części zamiennych z importu, komisje powinny brać pod uwagę i w uzasadnionych przypadkach występować z wnioskami o zakup licencji oraz konieczność udziału przedstawicieli właściwych branżowo zakładów przemysłu maszynowego przy zawieraniu transakcji importowych dotyczących maszyn, urządzeń, sprzętu technicznego i części zamiennych, które mieszczą się w ich profilu produkcyjnym.

3. Przy podejmowaniu decyzji dotyczących nowych uruchomień, o których mowa w ust. 1 i 2, należy brać pod uwagę specjalizację przyjętą w ramach RWPG.

§ 4. Ministrowie nadzorujący zjednoczenia, przy których powołane zostaną komisje, o których mowa w § 1, ustalą w porozumieniu z właściwymi ministrami skład komisji zapewniający reprezentację wszystkich jednostek produkujących w kraju obiekty, maszyny, urządzenia, sprzęt techniczny i części zamiennie, będące przedmiotem opiniowania przez daną komisję. W skład komisji wchodzić będą również stali przedstawiciele Ministra Handlu Zagranicznego.

§ 5. 1. Właściwi ministrowie zobowiążą podległych im inwestorów oraz jednostki rozdzielnictwa i zbytu do uzyskiwania opinii właściwych komisji w sprawach zakupu za granicą kompletnych obiektów, maszyn, urządzeń, sprzętu technicznego i części zamiennych z takim wyprzedzeniem w stosunku do żadanego terminu dostawy, aby umożliwić w jak najszerszym zakresie podjęcie produkcji przez przemysł krajowy. W związku z tym inwestorzy powinni składać komisji wnioski już w okresie opracowywania założeń projektowo-inwestycyjnych, jeżeli wynika z nich konieczność importu. Przedstawiane komisjom do zaopiniowania wnioski o zakup z importu obiektów, maszyn, urządzeń, sprzętu tech-

nicznego i części zamiennych w roku, w którym opiniowany jest wniosek, powinny zawierać stwierdzenie zabezpieczenia limitów dewizowych.

2. Minister Handlu Zagranicznego zleci przedsiębiorstwom handlu zagranicznego, aby nie przyjmowały od inwestorów i jednostek rozdzielnictwa i zbytu zamówień na zakup za granicą kompletnych obiektów, maszyn, urządzeń, sprzętu technicznego i części zamiennych, objętych zakresem działania komisji, o których mowa w § 1, bez załączonych opinii tych komisji, kwalifikujących zamówienia do realizacji za granicą.

3. Negatywna opinia komisji jest równoznaczna z zakazem importu danego wyrobu, z wyjątkiem przypadków wymienionych w § 2 ust. 4.

4. Opinia komisji, o których mowa w pkt 3, może być zmieniona przez Główną Komisję do Spraw Importu, której skład określa się w § 6 ust. 2.

§ 6. 1. W razie rozbieżności stanowisk pomiędzy jednostką zgłaszającą zapotrzebowanie na zakup za granicą a komisją — ostateczną decyzję co do konieczności dokonania zakupu za granicą podejmuje na wniosek właściwego ministra, występującego w imieniu jednostki zamawiającej, Główna Komisja do Spraw Importu powołana przez Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w uzgodnieniu z Ministrami Przemysłu Ciężkiego i Handlu Zagranicznego.

2. W skład Głównej Komisji do Spraw Importu wchodzi:

- 1) przewodniczący: członek Prezydium Komisji Planowania przy Radzie Ministrów,
- 2) członkowie:
  - a) członek kolegium Ministerstwa Przemysłu Ciężkiego,
  - b) członek kolegium Ministerstwa Handlu Zagranicznego,
  - c) stały przedstawiciel Przewodniczącego Komitetu do Spraw Techniki,
  - d) dyrektor Banku Inwestycyjnego,
  - e) inni członkowie wyznaczeni przez Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

§ 7. 1. Wydatki związane z działalnością Komisji pokrywane będą z budżetów ministerstw, w których resortie komisje te zostaną powołane.

2. Właściwi ministrowie zapewnią w porozumieniu z Ministrem Finansów odpowiednie fundusze na wydatki związane z działalnością komisji.

§ 8. Traci moc zarządzenie nr 225 Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 września 1957 r. w sprawie wyeliminowania z importu kompletnych obiektów, maszyn, urządzeń, sprzętu technicznego oraz części zamiennych, które mogą być zastąpione dostawami krajowymi (Monitor Polski Nr 75, poz. 457).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załącznik do zarządzenia nr 88 Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1963 r. (poz. 276).

WYKAZ KOMISJI DO OPINIOWANIA ZAPOTRZEBOWAŃ INWESTORÓW I JEDNOSTEK ROZDZIELNICTWA I ZBYTU NA ZAKUP ZA GRANICĄ KOMPLETNYCH OBIEKTÓW, MASZYN, URZĄDZEŃ, SPRZĘTU TECHNICZNEGO I CZĘŚCI ZAMIENNYCH

W resorcie przemysłu ciężkiego

Komisja przy Zjednoczeniu Hutnictwa Żelaza i Stali,
Komisja przy Zjednoczeniu Przemysłu Budowy Maszyn Ciężkich,

Komisja przy Zjednoczeniu Przemysłu Maszyn Budowlanych,
Komisja przy Zjednoczeniu Przemysłu Wytwarzania Odlewniczych,
Komisja przy Zjednoczeniu Przemysłu Precyzyjnego,

Komisja przy Zjednoczeniu Przemysłu Maszyn i Aparatów Elektrycznych,
 Komisja przy Zjednoczeniu Przemysłu Kabli i Sprzętu Elektrotechnicznego,
 Komisja przy Zjednoczeniu Przemysłu Ciągników i Maszyn Rolniczych,
 Komisja przy Zjednoczeniu Przemysłu Maszyn Włókienniczych,
 Komisja przy Zjednoczeniu Przemysłu Lotniczego,
 Komisja przy Zjednoczeniu Przemysłu Motoryzacyjnego,
 Komisja przy Zjednoczeniu Przemysłu Okrętowego,
 Komisja przy Zjednoczeniu Przemysłu Taboru Kolejowego,
 Komisja przy Zjednoczeniu Przemysłu Obrabiarek i Narzędzi,
 Komisja przy Zjednoczeniu Przemysłu Elektronicznego i Teletechnicznego,

Komisja przy Zjednoczeniu Przemysłu Wyrobów Metalowych,
 Komisja przy Ministrze Przemysłu Ciężkiego do Spraw Kompletnych Obiektów Przemysłowych;
w resorcie górnictwa i energetyki
 Komisja przy Zjednoczeniu Budowy Maszyn Górniczych;
w resorcie leśnictwa i przemysłu drzewnego
 Komisja przy Zjednoczeniu Przemysłu Maszynowego Leśnictwa;
w resorcie przemysłu spożywczego i skupu
 Komisja przy Zjednoczeniu Budowy i Montażu Maszyn Przemysłu Spożywczego;
w resorcie komunikacji
 Komisja przy Zjednoczeniu Zakładów Naprawczych Taboru Kolejowego;
w resorcie budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych
 Komisja przy Zjednoczeniu Przedsiębiorstw Remontowych Maszyn i Urządzeń Budownictwa.

277

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 12 czerwca 1963 r.

w sprawie trybu przyznawania lekarzom i lekarzom denty stom dodatków do uposażenia za pracę w zakładach opieki zdrowotnej otwartej oraz zasad wykorzystywania w tym zakresie opinii oddziałów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Na podstawie § 11 ust. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy denty stomów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 74, poz. 376 i z 1961 r. Nr 43, poz. 230) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Lekarzowi bądź lekarzowi dentyście, posiadającemu co najmniej 3 lata stażu pracy i zatrudnionemu bądź podejmującemu pracę w zakładzie opieki zdrowotnej otwartej, przysługuje dodatek do uposażenia w wysokości nie niższej od dolnej granicy stawki przewidzianej w § 11 ust. 1 powołanego na wstępie rozporządzenia.

2. Lekarzom (lekarzom denty stomom) rejonowym przyznaje się dodatek z reguły w najwyższym wymiarze.

3. W razie zatrudnienia lekarza (lekarza denty sty) w wymiarze godzin mniejszym od pełnego etatu — kwotę dodatku w odpowiednim stosunku zmniejsza się.

4. Dodatek może być, w terminach przewidzianych dla awansów (2 razy w roku), podwyższony w granicach do górnej stawki, w zależności od posiadanego funduszu plac.

5. Wysokość dodatku ustala organ zawierający umowę o pracę z lekarzem denty stomą, uwzględniając jego staż pracy oraz wyniki dotychczasowej pracy zawodowej.

§ 2. 1. Wysokość przyznanego dodatku może być od pierwszego dnia najbliższego miesiąca obniżona częściowo

lub do dolnej jego granicy na określony czas, jeżeli lekarz nie wykonuje sumiennie swych obowiązków.

2. O obniżeniu wysokości dodatku decyduje organ, który zawarł z lekarzem (lekarzem denty stomą) umowę o pracę za zgodą organu nadrzędnego oraz w porozumieniu z radą zakładową bądź delegatem związkowym.

3. Przed powzięciem decyzji o obniżeniu dodatku zainteresowany lekarz (lekarz denty sta) powinien być wezwany do złożenia pisemnego wyjaśnienia na stawiane mu zarzuty.

4. Decyzja o obniżeniu dodatku powinna być doręczona lekarzowi (lekarzowi dentyście) na piśmie wraz z uzasadnieniem.

§ 3. 1. W przypadku uzasadnionym konkretnymi faktami nieprzestrzegania przez lekarza (lekarza denty sty) przepisów o orzekaniu o czasowej niezdolności do pracy — obniżenie wysokości dodatku może nastąpić również na wniosek właściwego oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

2. Wnioski, o których mowa w ust. 1, powinny być szczegółowo rozpatrywane przy uwzględnieniu oceny całości kształtu pracy zawodowej lekarza (lekarza denty sty), a zwłaszcza jego stosunku do chorych i przestrzegania obowiązkowego czasu pracy.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Sztuchelski*

278

ZARZĄDZENIE PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU GOSPODARKI WODNEJ

z dnia 4 czerwca 1963 r.

w sprawie uznania śródlądowych wód za żeglowne i splawne.

Na podstawie art. 60 ust. 3 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. — Prawo wodne (Dz. U. Nr 34, poz. 158) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za żeglowne wody śródlądowe uznaje się wody wymienione w załączniku nr 1 do niniejszego zarządzenia.

2. Za splawne wody śródlądowe uznaje się wody wymienione w załączniku nr 2 do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Traci moc zarządzenie Ministra Żeglugi z dnia 22 września 1952 r. w sprawie uznania niektórych śródlądowych wód za żeglowne i splawne drogi wodne (Monitor Polski Nr A-90, poz. 1410 i z 1962 r. Nr 36, poz. 174).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Prezes Centralnego Urzędu Gospodarki Wodnej: *J. Grochulski*